

Comentariul poeziei Leoaica tanara, iubirea scrisa de Nichita Stanescu- a treia parte

Metafora defineste si spatiul poetic al lui Nichita Stanescu - iubirea - "un spatiu pur, intr-o zona superioara a realitatii... o "puritate vie" pe care o cauta neincetat si care "contine in ea diferite trepte de adancime sau, mai bine zis, de inaltare pe care poetul se lupta sa le strabata" (ed Papu). Sentimentul iubirii exista latent in orice fiinta si tasneste spre lumina spre soare, spre inalt prin surprindere Nichita Stanescu analizeaza propriul eu si sentimentele nascute sub influenta iubirii.

Iubirea sentimentului iubirii este observata in gradarea ei, cadru cu cadru, ca intr-un film: gestatia indelungata asteptarea ("ma pandise in incordare/ mai demult"), nasterea sentimentului, izbucnirea pasionala ("mi-a sarit in fata"); instalarea definitiva a sentimentului (Coltii albi mi i-a infipt in fata/ M-a muscat leoaica, azi, de fata").

Nasterea acestui sentiment surprinde, sperie, tulbura Sentimentul ataca direct in fata fara a da vreo sansa de scapare, asemenea leului care, pe cat de puternic pe atat de rapid in miscari este". Si asa cum "toate instinctele (felinei) chiar si cele blande sunt excesive (Buffon) asa si sentimentul este infricosator, tiranic.

Versurile se constituie intr-o lectie de initiere in iubire, iubirea invarteste sori si stele ca la Dante, iubirea purifica iubirea inalta iubirea transforma.

Eresul nu e unul pur, ci "sensul iubirii" filtrat sentimentul investigat din dorinta de a cunoaste (pe sine, cu sine), asumat in mod lucid in chiar timpul traiirii lui.

Iubirea, agila si feroce ca si leoaica, stapaneste si devoreaza trupul, materia si elibereaza spiritul, sufletul. Mircea Eliade in "Solilogiu" nota "Ceea ce caracterizeaza omul si il defineste fata de celelalte regnuri si fata de Dumnezeu e instinctul sau de transcedere, setea de a se libera pe sine si a trece in altul, nevoia urgenta de a rupe cercul de fier al individualitatii.

Visul, supapa de siguranta a setei de transcedere; arta, magia, dansul - iar pe de alta parte dragostea si mistica - marturisesc din atatea unghiuri diferite instinctul fundamental si ursit al firii omenesti; iesirea din sine, contopirea cu altul, fuga de singuratate limitati, avantul catre o libertate perfecta in libertatea celuilalt.